

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa Polskiego [...] Spółki Akcyjnej z siedzibą w P
przeciwko P. M. i I. R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 4 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 5
400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej

pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 lutego 2015 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na tę przesłankę polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Pojęciu temu nie odpowiada wskazane przez skarżącego pytanie, czy z perspektywy odpowiedzialności na podstawie art. 299 k.s.h. za zobowiązanie wynikające z wypełnionego weksla *in blanco* istotne znaczenie ma data jego wystawienia czy też wypełnienia. Problem ten był już podnoszony przez skarżącego w apelacji od wyroku Sądu pierwszej instancji i stał się przedmiotem uwag w uzasadnieniu orzeczenia zaskarżonego skargą kasacyjną. Stanowisko zajęte przez Sąd Apelacyjny jest logiczne i spójne z poglądem Sądu Najwyższego o powstaniu zobowiązania wekslowego *ex tunc* z chwilą wypełnienia weksla *in blanco* (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 5 lutego 1998 r., III CKN 342/97, OSNC 1998, nr 9, poz. 141 oraz z dnia 29 maja 2015 r., V CSK 446/14, nie publ.). Biorąc to pod uwagę w problemie wskazanym przez skarżącego trudno doszukać się jakichkolwiek wątpliwości czy zastrzeżeń odpowiadających istotnemu zagadnieniu prawnemu w opisanym wyżej rozumieniu.

W sprawie nie doszło także do spełnienia drugiej z przesłanek wskazanych przez skarżącego, ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Nie ulega wątpliwości, że

problem kwalifikacji konstrukcji wprowadzonej w art. 299 k.s.h. jako odpowiedzialności gwarancyjnej lub odszkodowawczej rozstrzygany jest niejednolicie w orzecznictwie, prowadząc do ukształtowania się rozbieżnych poglądów. Należy jednak pamiętać, że - tak jak inne przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - także art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zakłada możliwość zrealizowania w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej celu publicznego. W wypadku tej podstawy wyraża się on przede wszystkim w ujednoliceniu orzecznictwa i wyjaśnieniu kwestii budzących poważne wątpliwości. Co oczywiste, warunkiem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania pozostaje jednak realność osiągnięcia tego celu - sytuacja ta zaś nie ma miejsca na gruncie omawianej obecnie skargi. Wątpliwości co do charakteru odpowiedzialności ponoszonej na podstawie art. 299 k.s.h. mają charakter głęboki i utrwalony, narastając w orzecznictwie od wielu lat. Kolejna wypowiedź Sądu Najwyższego w odniesieniu do tej kwestii mogłaby prowadzić jedynie do podzielenia jednego z dwóch konkurujących stanowisk, dodając kolejny element do i tak znacznej już liczby poglądów orzecznictwa. Trudno natomiast zakładać, by rozpoznanie wniesionej skargi kasacyjnej mogło dodać jakiegokolwiek nowy merytoryczny element do dotychczasowego stanu wiedzy o możliwych sposobach odczytania art. 299 k.s.h. - a tym bardziej, by mogło w wymierny sposób przyczynić się do ujednolicenia sposobu rozumienia tego przepisu.

Z tych samych przyczyn za podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie można uznać stwierdzenia skarżącego o istnieniu w orzecznictwie rozbieżności w określaniu początkowej daty naliczania odsetek od świadczenia odszkodowawczego. Istnienie rozbieżnych poglądów w tym zakresie nie uzasadnia samo przez się konieczności zajmowania po raz kolejny stanowiska przez Sąd Najwyższy. Twierdzenia skarżącego pozostają przy tym o tyle niejasne, że dowodząc istnienia wskazanej rozbieżności powołuje on w znacznej mierze orzeczenia wydane na gruncie roszczeń o zachówek, nie zaś roszczeń odszkodowawczych - nie wskazując, dlaczego pierwsze z nich uważa za w pełni adekwatne do problemów uregulowanych w art. 299 k.s.h.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uzasadnia także wskazywana przez skarżącego rozbieżność w orzecznictwie w odniesieniu do zakresu majątku

spółki, do którego powinna zostać skierowana egzekucja, by w razie jej bezskuteczności możliwe stało się dochodzenie odpowiedzialności członka zarządu na podstawie art. 299 k.s.h. Stwierdzenie bezskuteczności egzekucji w rozumieniu tego przepisu związane jest z okolicznościami o czysto incydentalnym charakterze i uzależnione jest od oceny sądu dokonanej na gruncie konkretnej sprawy. Dotyczy to także zakresu czynności, jakich należy oczekiwać od wierzyciela prowadzącego egzekucję, w tym zakresu majątku, do którego egzekucja ta powinna zostać skierowana. W konsekwencji, nie jest możliwe, by w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy mógł wyrazić jednoznaczne stanowisko, które w trwały sposób ujednoliciłoby rozumienie tej przesłanki - z natury bowiem rzeczy ma ona zbyt kazuistyczny charakter.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2, art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.